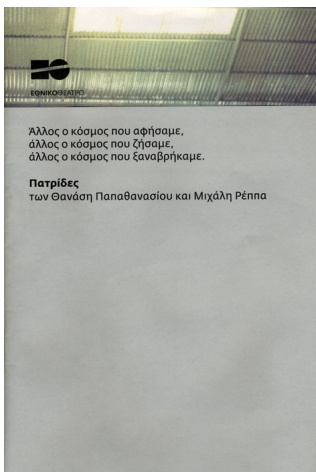

Μια ώρα και πενήντα λεπτά χωρίς διάλειμμα, χωρίς αλλαγή σκηνικού. Με ένα θέμα βαρύ, στενάχωρο, πως είναι δυνατόν να βγαίνεις μετά την παράσταση έχοντας εισπράξει το μήνυμα χωρίς να είσαι συντετριμμένος;

Κι όμως γίνεται! Στη νέα σκηνή “Νίκος Κούρκουλος” στο κτίριο Τσίλλερ.

Εν αρχή, το σενάριο. Οι δημιουργοί του, έφτιαξαν μια πλατφόρμα εμπειριών, καταθέσεων απόψεων μεταναστών. Με αναφορές που χρονικά εκκινούν από τις αρχές του προηγούμενου αιώνα και φτάνουν ως τις μέρες μας. Δανείστηκαν το υλικό τους από πνευματικό έργο που υπήρχε, κατατεθημένο. Ακούγεται απλοϊκό. Η συνολική επιτυχία του εγχειρήματος όμως, το απαλλάσσει από κάθε κριτική.

Το σκηνικό παραμένει ίδιο. Ένα τμήμα σιδηροτροχιάς, προφανώς αναφορά στο μοναδικό τρόπο μετανάστευσης από την Ελλάδα του '60, βαλίτσες διάσπαρτες ολόγυρα, πάγκοι, κούτσες. Δυο Ελληνίδες, τρεις αλλοδαποί και τέσσερις Έλληνες ηθοποιοί, βρίσκονται συνέχεια επί σκηνής, περπατούν, χειρονομούν, αλλάζουν θέση, ενίοτε τραγουδούν, σφυροκοπώντας συνέχεια το ακροατήριο με τις ιστορίες τους.

Ιστορίες αληθινές. Μια συρραφή, μια ακολουθία από πραγματικές μαρτυρίες Ελλήνων και ξένων μεταναστών. Η ύπαρξη τριών αλλοδαπών, ενός Σύριου, ενός Πακιστανού και ενός Αφγανού, που αφηγούνται τις προσωπικές τους περιπέτειες για το πως έφθασαν στον τόπο μας, είναι το χθες, ανάμεσα στο προχθές, όταν στην αντίστοιχη θέση βρίσκονταν οι προγονοί μας και στο σήμερα που μετανάστες γίνονται οι απόγονοί μας. Εξ' άλλου η παράσταση ολοκληρώνεται με αυτόν τον τρόπο. Με όλο το θίασο όρθιο, εφ ενός; ζυγού και την παράθεση στοιχείων για τις διαστάσεις της μετανάστευσης που πλήττει και πάλι τον τόπο.

Μετά το σενάριο, αυτό που εξασφαλίζει την επιτυχία της παράστασης είναι η σκηνική παρουσία των ηθοποιών.

Σε ρόλους δύσκολους, καθώς δεν υπάρχουν διάλογοι, αλλά αφηγήσεις όπου ο κάθε αφηγούμενος ξετυλίγει το δικό του κουβάρι, οι δύο γυναίκες και οι πέντε άνδρες δίνουν μια σπουδαία παράσταση. Μέσα σε αυτούς και οι τρεις αλλοδαποί που δεν παίζουν, παρά το ρόλο της ζωής τους.

Εξαιρετικοί όλοι τους, με ένα είδος έντονης αλλά καθόλου εξεζητημένης ανθρωπιάς, με έναν λόγο ζουμερό αλλά όχι φτηνά καταγγελτικό. Δημιούργησαν έτσι, ένα φορτισμένο συγκινησιακά, κλίμα. Η νεαρή κυρία δίπλα μου δεν απέφυγε να σκουπίσει τα μάγουλά της. Μολοντούτο, με έναν περιεργό τρόπο, το φινάλε δεν ήταν καταθλιπτικό.

Δικαίως απέσπασαν το θερμότερο χειροκρότημα του ακροατηρίου.

Για το τέλος, ένα τμήμα του εισαγωγικού σημειώματος των σκηνοθετών, που ορίζει με τρόπο άριστο το πρόβλημα:

“Δεν είναι τα χιλιόμετρα που μας χωρίζουν από την πατρίδα. Όσα χιλιόμετρα και να τρέξεις ποτέ δεν θα γυρίσεις στην παλιά σου γειτονιά. Το σπίτι άλλαξε. Οι γείτονες γέρασαν. Τίποτα δεν είναι ίδιο. Δεν υπάρχει επιστροφή. Γιατί δεν είναι ο χώρος που μας χωρίζει απ' την πατρίδα αλλά ο χρόνος”

Συντελεστές

Σκηνοθεσία: **Θανάσης Παπαθανασίου - Μιχάλης Ρέππας**

Σκηνικά – Κοστούμια: **Αντώ νης Δαγκλίδης**

Φωτισμοί: **Σάκης Μπιρμπίλης**

Μουσική διδασκαλία: **Παναγιώ της Τσεβάς**

Βοηθός σκηνοθέτη: **Σταύρος Καραγιάννης**

Βοηθοί σκηνογράφου-ενδυματολόγου: **Αμαλία Θεοδοροπούλου, Λένα Λέκκα**

Βοηθός φωτιστή: **Σοφία Αλεξιάδου**

Δραματολόγος παράστασης: **Βιβή Σπαθούλα**

Διανομή

Μπακάρ Χουσεΐν Αλ Μπακάρ

Βαγγελιώ Ανδρεαδάκη

Ιρφάν Μουχαμάντ Αρίφ

Θανάσης Ευθυμιάδης

Σταύρος Καραγιάννης

Ελένη Κοκκίδου

Παναγιώ της Τσεβάς

Ταξιάρχης Χάνος

Μπαρκάτ Χοσεϊνί